Dilectis Filiis Nostris S. R. E. Cardinalibus; et Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis, et Episcopis, ac Dilectis Filiis Capitulis, Clero, et Populo Regni Galliarum

PIUS PP. VI.

Dilecti Filii Nostri, Venerabiles Fratres, ac Dilecti Filii Salutem, et Apostolicam Benedictionem.

CHaritas, quae, docente Paulo Apostolo, patiens et benigna est, tamdiu omnia suffert, ac sustinet, quamdiu aliqua spes remanet, ut per mansuetudinem iis, qui obrepere jam coeperint, erroribus occurratur. Verum si errores augeantur in dies, eòque jam deveniant, ut res ad Schisma delabantur, tunc leges ipsae charitatis, cum Apostolici muneris, quo indigni fungimur, officiis conjunctae, postulant flagitantque, ut paterna quidem, sed prompta, et efficax enascenti morbo medicina afferatur, patefacto errantibus culpae horrore, et Canonicarum poenarum, in quas inciderunt, gravitate. Ita enim fiet, ut qui a via veritatis recesserunt, resipiscant, et ejuratis erroribus ad Ecclesiam revertantur, quae veluti benigna Mater apertis ulnis regredientes amplectitur; utque caeteri fideles maturè pseudo-Pastorum fraudes evadant, qui aliunde quam per ostium ad Ovile accedentes nihil quaerunt aliud, nisi ut furentur, mactent, et perdant.

Haec Nos ante oculos habentes Divina praecepta, vix belli rumorem audivimus, quod philosophi novatores in Conventu Nationali Galliarum simul conjuncti, majoremque partem constituentes adversus Catholicam Religionem excitabant, acerbè quidem deflevimus apud Deum, communicataque cum Venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus animi Nostri anxietate, cum privatas, tum publicas preces indiximus. Hinc datis die 9. Julii 1790. ad Carissimum in Christo Filium Nostrum Ludovicum Regem Christianissimum litteris, eum etiam atque etiam hortati fuimus, ut se a *Civili Constitutione Cleri* confirmanda abstineret, quae et Nationem in errorem, et in Schisma Regnum induceret. Nulla enim ratione fieri poterat, ut politicus hominum coetus universalem Ecclesiae Disciplinam immutaret, Sanctorum Patrum Sententias, et Conciliorum Decreta pessumdaret, Hierarchicum ordinem everteret, Episcoporum electiones arbitratu suo moderaretur, Episcopales Sedes destrueret, et meliori ablata deteriorem formam in Ecclesiam inveheret.

Utque hortationes Nostrae Christianissimi Regis animo altiùs insiderent, alias binas dedimus in forma Brevis Litteras die 10. ejusdem mensis ad Ven. Fratres Archiepiscopos Burdegalensem, ac Viennensem, qui eidem aderant Regi, eosque paternè monuimus, ut sua cum Nostris consilia conjungerent, ne, si praedictae Constitutioni auctoritas quoque Regis accederet, Schismaticum Regnum ipsum evaderet, Schismatici Episcopi, qui ad praescriptam Decretorum formam crearentur, quos Nos ipsi propterea declarare, ut Pastores intrusos, omnique carentes Ecclesiastica Jurisdictione teneremur. Et quò dubitari minimè posset, curas et solicitudines Nostras unicè ad res Religionis referri, et quò inimicorum hujus Apostolicae Sedis ora occluderentur, praecepimus *suspendi exactiones taxationum* pro Gallicis expeditionibus, ex pristinis Conventionibus, perpetuaque Consuetudine Nostris Officiis debitarum.

Abstinuisset profecto Rex Christianissimus a Constitutione sancienda; sed urgente atque impellente Conventu Nationali tandem eò se abripi passus est, ut suam Constitutioni auctoritatem adjungeret, quemadmodum ipsius Litterae die 28. Julii, die 6. Septembris, et die 16. Decembris ad Nos datae praeseferunt, quibus Nos etiam atque etiam rogabat primo, ut quinque, deinde, ut septem, saltem per modum provisionis, probaremus Articulos, qui parum inter se dissimiles totam novae Constitutionis veluti epitomen complectebantur.

Illicò sane perspeximus, neutros Articulos posse a Nobis probari, aut tolerari, utpote qui regulis Canonicis adversarentur. Nolentes tamen, ut hinc inimici occasionem

A Popu-

Populorum decipiendorum arriperent, perinde ac si Nos ab omni ratione conciliationis ineundae essemus alieni, volentesque eadem semper incedere mansuetudinis semita, Regi declaravimus per Nostras Litteras die 17. Augusti ad ipsum datas, Articulos hujusmodi Nos sedulo perpensuros; & in consilium vocaturos S. R. E. Cardinales, qui simul congregati omnia ad trutinam revocarent. Hi porro cum simul bis convenissent die 24. Septembris, & die 16. Decembris, ut primos, & alteros Articulos expenderent, habito rerum omnium diligentissimo examine, unanimi consensione putarunt, sententias Gallicanorum Episcoporum super propositis Articulis esse exquirendas, ut Canonicam quamdam, si fieri posset, rationem ipsi indigitarent, quam hìc apte excogitari posse locorum intervalla vetabant, veluti Nos ipsi per alias Nostras Litteras Regi Christianissimo ante significaveramus.

Nostrum interea dolorem, quo vehementer afficiebamur, non levis consolatio lenivit, dum interim major Episcoporum Gallicanorum pars sua sponte Pastoralis sui muneris officiis adacta, et amore veritatis incensa constanter adversabatur ipsi Constitutioni, eamque oppugnabat in iis omnibus, quae ad Ecclesiae Regimen pertinerent. Huic autem consolationi Nostrae novus quoque cumulus accessit, ubi Dilectus Filius Noster S. R. E. Cardinalis Rupefucaldius, Venerabilesque Fratres Archiepiscopus Aquensis, aliique Archiepiscopi, & Episcopi ad numerum usque triginta, ut tot tantisque malis occurrerent, ad Nos confugerunt, ac die 10. Octobris litteris datis *Expositionem* miserunt *Super principiis Constitutionis Cleri*, suo cujusque nomine subscriptam, consiliumque Nostrum et opem postularunt, et tutam agendi normam, in qua conquiescerent, a Nobis exquisierunt, tanquam a communi Magistro, et Parente. Illud quoque magis magisque Nostram consolationem adauxit, quod alii Episcopi bene multi, primis adjuncti, praedictam Expositionem amplexi fuerant, itaut cum ab Episcopis centum triginta et uno istius Regni quatuor dumtaxat dissiderent, cumque tam ingenti Episcoporum numero Capitulorum etiam multitudo, et Parochorum sive Pastorum secundi ordinis pars major accederet, hujusmodi sane Expositio, concordi animorum consensione suscepta, totius Gallicanae Ecclesiae Doctrina haberetur, et esset.

Equidem Nos ipsi nulla interjecta mora tunc operi manus admovimus, omnesque dictae Constitutionis Articulos examini subjecimus: Sed Gallicanae Nationis Conventus quamvis concordes illius Ecclesiae voces audiret, nihilominus tantum abfuit, ut ab incoepto desisteret, ut ipsa magis irritaretur Episcoporum constantia. Videns itaque, planeque cognoscens, ex Metropolitanis, et ex Episcopis antiquioribus inventum iri neminem, qui confirmare se posse crederet novos Episcopos, per laicos, per haereticos, per infideles, et per Judaeos in Municipalibus Districtibus electos, veluti edita Decreta imperabant; vidensque insuper absurdam hanc Regiminis formam nullo loco posse subsistere, cum sine Episcopis omne Ecclesiae simulacrum evanescat, de aliis magis absurdis edendis Decretis cogitavit, quemadmodum factum est die 15., et 27. Novembris, et diebus 3.4., et 26. Januarii 1791. His porrò Decretis, quibus subinde Regiae etiam auctoritatis robur accessit, cautum est, ut, Metropolitano, sive antiquiore Episcopo consecrare novos Electos renuente, quilibet alterius Districtus Episcopus eosdem Electos consecraret. Quinimo ut una opera, unoque temporis momento omnes probi Episcopi, omnesque pariter Parochi Catholica Religione incensi dispellerentur, cautum praeterea est, ut cum primi, tum secundi ordinis Pastores omnes *absque adjectione* jurarent, se Constitutionem, quae jam edita esset, quaeque imposterum ederetur, servaturos: Qui autem id constanter detrectarent, ii non secus haberentur, ac si essent è suo gradu dejecti, eorumque Sedes, et Parochiae suo Pastore carerent. Legitimis autem Pastoribus et Ministris per vim etiam expulsis, licitum esset Municipalibus Districtibus ad electionem novorum Episcoporum, et Parochorum procedere; hi vero Electi, posthabitis Metropolitanis, et antiquioribus Episcopis, qui juramentum minimè praestitissent, Directorium adire deberent, cui curae esset *Episcopum quemcumque* designare ad illos confirmandos, et instituendos.

Istiusmodi Decreta, posterius edita, supra modum novo animum Nostrum dolore perculerunt, Nostrumque auxerunt laborem, ut ad haec quoque Nostra extenderetur solicitudo in ea, quam tunc parabamus, ad Episcopos Responsione, Nostrasque curas denuò excitarunt ad publicas preces indicendas, et ad misericordiarum Patrem exorandum. Haec ipsa Decreta in causa fuerunt, cur Galliarum Episcopi, qui egregiis editis lucubrationibus

bus oppugnandam Cleri Constitutionem susceperant, novas in vulgus *Litteras Pastorales* ediderint, omnesque industriae suae nervos contenderint adversus ea, quae circa juramentum, circa depositiones Episcoporum, circa Sedium Episcopalium vacationes, circa novorum Pastorum electiones confirmationesque constituebantur. Ex quo factum est, ut tota Ecclesia Gallicana fatente, et consentiente haberi deberent juramenta Civica tanquam perjuria ac sacrilegia, non Ecclesiasticis modo, sed Catholico quovis homine prorsus indigna, omnesque consequentes actus tanquam schismatici pro nullis, irritis, gravioribusque censuris obnoxiis.

Hisce Cleri Gallicani declarationibus, digna laude celebrandis, facta responderunt: Episcopi enim ferè omnes, et Parochorum pars maxima sacramentum praestare invicta animi constantia detrectarunt. Probè tunc agnoverunt Religionis inimici, pessima sua consilia omnia in irritum recasura, nisi alicujus Episcopi, aut ambitione ducti, aut imbecillis, animum pervicissent; qui proinde et juramentum de Constitutione tuenda praestaret, et sacrilegas etiam manus ad Consecrationes admoveret ita, ut ad Schisma inferendum nil amplius deesset. Hos inter aliorum malitia, et fraude devictos primus extitit Carolus Episcopus Augustodunensis, Constitutionis Fautor acerrimus, alter fuit Joannes Joseph Episcopus Liddae, tertius Ludovicus Episcopus Aurelianensis, quartus Carolus Episcopus Vivariensis, quintus Cardinalis de Lomenie Archiepiscopus Senonensis, ac perpauci secundi ordinis Pastores infelicissimi.

Ad Cardinalem de Lomenie quod attinet, is datis ad Nos die 25. superioris Novembris litteris juramentum abs se praestitum excusare contendens, illud non esse habendum *pro animi assensu* affirmabat, seque valde in ancipiti esse praeseferebat, num electis manus imponere detrectaret (ut eousque abstinuerat), nec ne. Cum verò quammaximè interesset, ut Episcoporum nemo ad Electorum Consecrationem accederet, utpote quae latiorem ad Schisma communiret viam, è re visum est Nostram ad Episcopos Responsionem, quae penè absoluta erat, tantisper intermittere, nullaque interposita mora die 23. Februarii Cardinali rescribere, demonstrando eidem tum sententiae suae errorem in praestito jurejurando, tum poenas, quae per Canones infliguntur, et ad quas non sine animi Nostri aegritudine manus admovere cogeremur, eum Cardinalitia etiam dignitate exuentes, nisi publicam offensionem tempestiva, ac digna satisfactione retractaret. Quod verò ad illius dubium pertinebat de pseudo-Electis consecrandis nec ne, conceptis verbis ipsi praecepimus, ne eò usque progrederetur, ut novos Episcopos ob quamvis etiam causam necessitatis institueret, novosque Ecclesiae refractarios adjungeret; de jure enim agitur, quod unicè spectat ad Apostolicam Sedem juxta Tridentini Concilii Sanctiones, quodque arrogari sibi a nemine potest Episcoporum, aut Metropolitanorum, quin Nos illo, quo fungimur, Apostolici Officii munere declarare cogamur, Schismaticos simul esse tam eos, qui confirmant, quàm eos, qui confirmantur, nulliusque roboris futuros illos actus omnes ab utrisque proditurос.

His peractis, quae supremi Pastoralis Officii Nostri ratio postulabat, resumendum per Nos fuit Responsionis opus, quod jam laboriosius ac diuturnius evaserat propter multiplices, quae se mutuo subinde exceperant, novitates: Illudque, Deo adjuvante, absolvere ita valuimus, ut, omnibus Articulis ad examen revocatis, neminem prorsus lateret, novam Cleri Constitutionem ex Nostro, et Apostolicae hujus Sedis Judicio, quod Gallicani Episcopi a Nobis exquisierant, quodque Galliarum Catholici peroptabant, ex principiis coalescere ab haeresi profectis, adeoque in pluribus Decretis haereticam esse, et Catholico Dogmati adversantem, in aliis vero sacrilegam, schismaticam, jura Primatus, et Ecclesiae evertentem, Disciplinae cum veteri tum novae contrariam, non alio denique consilio excogitatam atque vulgatam, nisi ad Catholicam Religionem prorsus abolendam. Ad hanc enim unam profitendam libertas omnis adimitur, legitimi Pastores submoventur, bona occupantur; dum reliquarum Sectarum homines in sua libertate, bonorumque possessione conquiescunt. Quamvis haec omnia luculenter demonstravimus, a mansuetudinis tamen via minimè recedentes declaravimus, Nos hactenus continuisse, ne abscissos ab Ecclesia Catholica Auctores male ominatae Constitutionis Civilis Cleri declararemus, sed una simul illud repetere debuimus, quod nisi quisque errores, a Nobis jam patefactos, detestetur, (quemadmodum haec S. Sedes in hujusmodi casibus peragere semper consuevit) cogeremur inviti eos omnes Schismaticos declarare, qui vel essent hujusce Constitutionis Auctores, vel eidem juramento adhaererent, qui

in novos Pastores praeficerentur, qui Electos consecrarent, et qui ab illis consecrarentur. Illi enim, quicumque essent, legitima Missione, et Ecclesiae Communione carerent.

Quemadmodum autem, salvo Dogmate, et salva universali Ecclesiae Disciplina, ita animo comparati sumus, ut inclytae Galliarum Nationi, quoadusque licet, obsecundemus, sic Cardinalium, hac de causa advocatorum, consilium secuti, et ea repetentes, quae Christianissimo Regi per Nostras Litteras jam significaveramus, hortati sumus Episcopos, ut ii, quorum oculis res ipsae obversantur, Nobis desuper agendi rationem quamdam exhiberent, si inveniri fortasse poterit, a Catholico Dogmate, Disciplinaque universali minimè dissentaneam, in Nostram deliberationem atque examen adducendam. Hos ipsos animi Nostri sensus significavimus Carissimo in Christo Filio Nostro Regi Christianissimo, ad quem misimus etiam Nostrae ad Episcopos Responsionis exemplum, eumque hortati in Domino sumus, ut in consilium adhibitis sapientioribus Episcopis, magis aptam medicinam afferret morbo, qui è Regia etiam auctoritate profluxit, et eum denique certiorem effecimus, Nos in illos, qui errori pervicaces haerebunt, ex debito Pastorali officio ea praestituros, quae in eadem necessitate positi Decessores Nostri praestiterunt.

Utraeque litterae Nostrae ad Regem, et ad Episcopos datae die 10. Martii extraordinario Cursori traditae sunt, qui insequenti mox die discessit. Interim die 15. ejusdem Mensis adveniente huc ex Gallia Cursore ordinario, allatum ad Nos undique est, die 24. Februarii Lutetiae Parisiorum fuisse Schismati culmen impositum. Illa enim die *Augustodunensis* Episcopus jam perjurii crimine infectus, et reus defectionis ob dimissam auctoritate propria, et coram Laicis Ecclesiam, Capituloque suo, omni commendationum laude digno, longe absimilis conjunctus est Babylonis, et Liddae Episcopis; quorum primus a Nobis Pallii decoratus honore, et vitae quoque auctus subsidiis, dignum se successorem exhibuit alterius Babylonis Episcopi, scilicet *Dominici Varlet*, hominis propter Schisma Ultrajectensis Ecclesiae satis noti: alter verò perjurii item reus, in odium jam et detestationem bonorum inciderat, eo quod a recta Episcopi, Capitulique Basileensis Ecclesiae, cujus ille est Suffraganeus, doctrina dissideret. Illa igitur die Episcopus Augustodunensis, cooperantibus duobus hisce Episcopis, ausus est in Ecclesia Presbyterorum Oratorii, irrequisito Ordinario, sacrilegas manus imponere *Aloysio Alexandro Expilly*, et *Claudio Eustachio Francisco Marolles* sine ullo Apostolicae Sedis mandato, omisso juramento obedientiae Pontifici debitae, posthabito examine, et Fidei confessione praescripta in Pontificali Romano, in omnibus universi Orbis Ecclesiis servando, cunctisque praeterea legibus neglectis, violatis, pessumdatis; licet ignorare non posset, horum primum minus rite electum fuisse Episcopum *Corisopitensem* contra Corisopitensis Capituli iteratas, et graves obtestationes, et alterum multo minus rite fuisse Episcopum Ecclesiae *Suessionensi* datum, quae legitimum Pastorem suum vivum atque incolumem habet Ven. Fratrem Henricum Josephum Claudium de Bourdeilles; qui proinde officii sui partes esse putavit, acriter in actum tantae profanationis invehere, promptaque allata ope suae Dioecesi consulere, quemadmodum ejusdem litterae insequenti mox die 25. in vulgus editae ipsum fecisse testantur.

Allatum etiam eodem tempore ad Nos est, nominatum *Liddae* Episcopum primum crimen novo crimine cumulasse. Die enim 27. ejusdem mensis Februarii, sibi novis pseudo-Episcopis Expilly, et Marolles in socios adjunctis, ausus fuerat in eadem Ecclesia sacrilegè consecrare in Episcopum *Aquensem* Parochum *Saurine*, quamvis haec etiam Ecclesia optimo suo Pastore Ven. Fratre Carolo Augusto Lequien laeta gaudeat, et perfruatur. Ex quo evenit fortasse, ut idem Liddae Episcopus Ioannes Joseph *Gebel* ad Ecclesiam *Parisiensem*, vivo adhuc Archiepiscopo, electus fuerit exemplo *Ischyrae*, qui = *ad compensationem sceleris obsequiique praestiti* = in accusando, et è sua Sede exturbando S. Athanasio, fuit in Conciliabulo Tyri Episcopus ejusdem Civitatis renunciatus.

Molesti hi quidem, tristesque nuncii incredibili animum Nostrum dolore ac moerore oppresserunt. Sed spe in Deum erecti cogi iterum jussimus die 17. mensis Martii eamdem Cardinalium Congregationem, quae Nobis, sicut alias, in re tam gravis momenti suam sententiam exprimeret. Dumque in eo versabamur, ut deliberationem exequeremur cum consilio Cardinalium susceptam, ecce alius istius Regni Tabellarius die 21. dicti mensis ad Nos defert, *Liddae* Episcopum, nequiorem etiam effectum, ab pseudo-Episcopis Expilly, et Saurine sociatum die 6. ejusdem Mensis in eadem Ecclesia, eademque sacrilega manu consecrasse Parochum *Massieu*, unum ex Deputatis Gallicani Conven-

ven-

ventus in Episcopum *Bellovacensem*, Parochum *Lindet* alterum item ex Deputatis in Episcopum *Ebroicensem*, Parochum *Laurent* alterum pariter ex Deputatis in Episcopum *Molinensem*, et Parochum *Heraudin* in Episcopum *Castri Rufi*; idque praestare ausum fuisse, tametsi duae priores ex his Ecclesiis suos habeant Pastores legitimos, et reliquae duae nondum fuerint Apostolica auctoritate in Sedes Episcopales erectae. Quale autem judicium fieri de iis debeat, qui eligi se,consecrarique permittunt ad illas Ecclesias, quae a suis adhuc reguntur, atque administrantur Episcopis, multis ante Nos annis a S. Leone egregiè declaratum est: Scribens enim *Juliano Episcopo Coensi* adversus Theodosium quemdam, qui in Sedem *Juvenalis Episcopi viventis* invaserat, = *Qualis autem sit*, (inquit *Cap. IV.*) *qui in locum Episcopi viventis obrepsit, ex ipsa qualitate facti non potest dubitari; nec ambigendum est, eum esse perversum, quem impugnatores Fidei dilexerunt* = .

Et re quidem vera quam merito abhorruerit semper Ecclesia ab illis, qui a laicorum turba et colluvione eliguntur, quippe eodem, atque eligentes, falsarum opinionum morbo laborant, satis superque demonstrat delata per eumdem Tabellarium ad Nos Pastoralis Epistola, quam pseudo-Episcopus *Expilly* ad imperitiorum deceptionem die 25. Februarii edendam curavit, non alio sane consilio, nisi ut inconsutilem Christi vestem abscinderet. Hic enim primò juramentis, perjuriis scilicet, quibus se adstrinxit, commemoratis, omnia complectitur fundamenta Gallicae Constitutionis, quam ferè de verbo ad verbum exscribit, et sententiis ipsius Conventus inhaerens ad probandum aggreditur, per Constitutionem hujusmodi nihil de Dogmate detrahi, sed Disciplinae tantum meliorem formam induci, eamque ad priorum saeculorum puritatem converti in ea praesertim parte, in qua Populo electiones, amoto Clero, et Metropolitanis Institutiones, Consecrationesque redduntur, solis hoc loco *prioribus* Gallici Conventus Decretis in medium adductis. Utque melius fortasse fucum imperitioribus faciat, litteras memorat die 18. Novembris 1790. ad Nos datas, perinde ac si cum Apostolica hac Sede Communione teneatur; deindeque ad singulos Dioecesis Ordines sermonem convertens, hortatur, monetque omnes, ut se tanquam legitimum Pastorem excipiant, et Constitutionem ultro amplectantur.

Vae misero! Missis per Nos consultò iis, quae ad Civile Regimen pertinent, qua ille temeritate defendendam suscipit Constitutionem, super Ecclesiasticis rebus versantem, quam omnes ferè Gallicanae Ecclesiae Episcopi, aliique plures Ecclesiastici Viri improbarunt, ac refutarunt, uti Dogmati adversantem, et a communi Disciplina abhorrentem, praesertim in Electionibus, et Consecrationibus Episcoporum? Hanc sane veritatem, quae incurrit in oculos, ne ipse quidem dissimulare potuisset, aut obtegere, nisi data opera praeteriisset silentio, quae *postremò* in Conventu Gallicano absurdiora Decreta prodierunt: ista enim praeter alias improbitates eò progressa etiam sunt, ut jus instituendi, confirmandique tribuerent cuicumque Episcopo pro Directorii arbitrio, ac voluntate.

Perlegat infelix iste, qui adeo longe in via perditionis processit, Nostram ad Episcopos Galliarum Responsionem, qua omnium suae Epistolae errorum monstra praevia confutatione prostravimus, et quam odit veritatem, in singulis Articulis manifestè elucentem deprehendet. Sciat interea, se sibi ipsi sententiam dixisse. Si enim verum est, juxta veterem Disciplinam, *ex Canone Nicaeno*, quem is in medium adducit, profluentem, opus omninò esse, ut electus ad legitimum titulum nanciscendum per Metropolitanum suum confirmaretur; quod quidem Metropolitanorum jus a Sedis Apostolicae jure manabat; quì fieri poterit, ut canonicè, et legitimè immissum se putet *Expilly*, dum Consecrationem suam non Archiepiscopo Turonensi, cujus suffraganea est Corisopitensis Ecclesia, sed aliis Episcopis referre debet acceptam? Hi enim cum ad alienas provincias pertineant, si sacrilego ausu Ordinem potuerunt eidem conferre, nequiverunt profecto Jurisdictionem tribuere, qua ipsi quoque juxta omnium aetatum Disciplinam destituuntur omninò. Haec porrò Jurisdictionis conferendae potestas ex nova Disciplina a pluribus Saeculis jam recepta, a Conciliis Generalibus, et ab ipsis Concordatis confirmata, ne ad Metropolitanos quidem potest ullo modo attinere, utpote quae illuc reversa, unde discesserat, unicè residet penes Apostolicam Sedem; itaut hodie = *Romanus Pontifex ex muneris sui officio Pastores singulis Ecclesiis praeficiat* =, ut verbis utamur Concilii Tridentini *Sess.* 24. *Cap.* 1. *de reform.*, adeoque legitima Consecratio nulla fiat in Ecclesia Catholica universa, nisi ex Apostolicae Sedis mandato.

Tantum vero abest, ut litterae ad Nos datae eum adjuvent, ut magis reum efficiant,

et

et nequeant schismaticam notam effugere. Illae enim nonnisi simulatam quamdam imaginem praeseferentes Communionis nobiscum ineundae, ne verbum quidem faciunt de Confirmatione per Nos obtinenda, et illegitimam tantum Nobis electionem significant, ut Gallicanorum Decretorum verba jubebant. Hinc Nos Decessorum Nostrorum exempla secuti minimè illis duximus rescribendum, sed seriò illum commonefieri mandavimus, ne ulterius progredi niteretur, quemadmodum sperabamus futurum. Etenim fuit etiam hac de re ab Rhedonensi Episcopo sponte monitus, dum is, quam sibi enixè flagitabat, Institutionem, Confirmationemque negavit. Quapropter loco illum suscipiendi tanquam Pastorem, debet Populus cum horrore tanquam Invasorem rejicere: Invasorem inquimus, qui quam veritatem agnoscere debebat, profiteri neglexit, qui mentito abuti coepit Pastoris officio, qui denique eò arrogantiae devenit, ut in fine Pastoralis Epistolae Quadragesimale Ecclesiastici praecepti vinculum laxare non dubitaverit, itaut = *Imitator Diaboli fuerit, et in veritate non steterit, male utens specie pervasi honoris, et nominis* =; quemadmodum de simili invasore a S. Leone Magno dictum est scribente *ad quosdam Ægypti Episcopos*.

Videntes itaque Nos ex multiplici tot criminum serie, per Galliarum Regnum tam bene de Religione meritum, et adeo Nobis carum, magis magisque Schisma invehi, atque amplificari, videntesque hanc ipsam ob causam novos in dies tam primi, quàm secundi ordinis Pastores undique eligi, et Ministros legitimos de suo loco dejici atque exturbari, eorumque vice rapaces lupos subrogari, non possumus equidem tam lacrimabili rerum aspectu non commoveri. Ut igitur gliscenti Schismati primo quoque tempore obicem opponamus, ut ad officia revocentur errantes, ut boni perstent in proposito, utque Religio in florentissimo isto Regno servetur, Nos consiliis inhaerentes Venerabilium Fratrum Nostrorum S.R.E, Cardinalium, et votis obsecundantes totius Episcopalis coetus Ecclesiae Gallicanae, Nostrorumque Praedecessorum exempla imitantes, Apostolica, qua utimur, potestate tenore praesentium in primis edicimus, ut quotquot sunt S.R.E- Cardinales, Archiepiscopi, Episcopi, Abbates, Vicarii, Canonici, Parochi, Presbyteri, cunctique Ecclesiasticae militiae adscripti, sive Saeculares, sive Regulares, qui *Civicum juramentum* purè, et simpliciter, prout a Conventu Nationali praescriptum fuit, emiserunt, errorum omnium venenatum fontem, et originem, Catholicaeque Gallicanae Ecclesiae moeroris praecipuam causam, nisi intra quadraginta dies, ab hac die numerandos, hujusmodi juramentum retractaverint, a cujuscumque Ordinis exercitio *sint suspensi*, et irregularitati obnoxii, si Ordines exercuerint.

Insuper peculiariter declaramus, *Electiones* praedictorum *Expilly*, *Marolles*, *Saurine*, *Massieu*, *Lindet*, *Laurent*, *Heraudin*, et *Gobel* in Episcopos *Corisopitensem*, *Suessionensem*, *Aquensem*, *Bellovacensem*, *Ebroicensem*, *Molinensem*, *Castri Rufi*, et *Parisiensem* illegitimas, sacrilegas, et prorsus nullas fuisse, et esse, prout eas rescindimus, delemus, abrogamus una cum assertorum Episcopatuum *Molinensis*, *Castri Rufi*, et aliorum nova erectione.

Declaramus item ac decernimus, nefarias eorumdem *Consecrationes* fuisse, et esse omninò illicitas, illegitimas, sacrilegas, et factas contra Sacrorum Canonum Sanctiones; ac proinde eosdem temerè, nulloque jure electos omni Ecclesiastica, et spirituali jurisdictione pro animarum regimine carere, atque illicitè consecratos ab omni exercitio Episcopalis Ordinis *esse suspensos*.

Pariter declaramus, *suspensos esse* ab omni exercitio Episcopalis Ordinis *Carolum Episcopum Augustodunensem*, *Joannem Baptistam Episcopum Babylonis*, et *Joannem Josephum Episcopum Liddae* sacrilegos Consecratores, seu Adsistentes; et suspensos pariter esse ab exercitio Sacerdotalis, seu cujuscumque alterius Ordinis eos omnes, qui in execrandis hujusmodi Consecrationibus *opem*, *operam*, *consensum*, et *consilium* praestiterunt.

Mandamus propterea, districtèque interdicimus memorato *Expilly*, aliisque perperam electis, et illicitè consecratis sub eadem *suspensionis poena*, ne audeant Episcopalem Jurisdictionem, aliamve ullam pro Animarum regimine auctoritatem, quam nunquam sunt consequuti, sibi arrogare, vel pro suscipiendis Ordinibus dimissorias litteras dare, Pastores, Vicarios, Missionarios, Deservitores, Functionarios, Ministros, aut alios, quocumque nomine nuncupentur, ad animarum curam, et Sacramentorum administrationem, quovis etiam necessitatis praetextu, constituere, deputare, ac confirmare, nec non alia agere, decernere, et constituere, sive *seorsim*, sive conjunctim in modum *Conciliabuli* in rebus ad Ecclesiasticam Jurisdictionem pertinentibus; declarantes, ac palàm edicentes, tam lit-

litteras dimissoriales, et deputationes, seu confirmationes, si quae datae, factaeque sint, aut in posterum dari, fierique contingat, quàm alia acta omnia, quae temerario ausu fierent cum omnibus inde secutis irrita prorsus esse, ac nullius roboris, et momenti.

Æque mandamus, et sub simili *suspensionis poena* inhibemus tam Consecratis, quàm Consecratoribus praedictis, ne audeant illicitè Sacramentum Confirmationis, aut Ordines conferre, vel quocumque modo Ordinem Episcopalem, a quo suspensi sunt, exercere; ac proinde qui ab ipsis fuerint Ecclesiasticis Ordinibus initiati, noverint suspensionis vinculo se obstrictos, et si susceptos Ordines exercuerint, irregularitati etiam fore obnoxios.

Ad praecavenda autem majora mala tenore, et auctoritate paribus decernimus, et declaramus, *alias omnes Electiones* ad Galliarum Ecclesias Cathedrales, et Parochiales, cum vacuas, tum multo magis plenas, cum veteris, tum fortius novae, et illegitimae erectionis, ad formam memoratae Constitutionis Cleri a Municipalium Districtuum Electoribus usquemodo peractas, quas volumus pro expressis haberi, et quotquot peragentur, irritas, illegitima, sacrilegas, et prorsus nullas fuisse, esse, et fore, easque per praesentes, et nunc pro tunc rescindimus, delemus, abrogamus: Declarantes idcircò, eosdem perperam nulloque jure electos, aliosque simili modo eligendos ad Ecclesias tam Cathedrales, quàm Parochiales omni Ecclesiastica, et spirituali Jurisdictione pro animarum regimine carere, atque Episcopos illicitè hactenus consecratos, quos pariter pro nominatis haberi volumus, et in posterum consecrandos ab omni exercitio Episcopalis Ordinis, et Parochos nulliter institutos, et instituendos a Sacerdotali ministerio esse, et fore suspensos; adeoque districtè interdicimus tam electis, et forsan eligendis in Episcopos, ne a quocumque sive Metropolitano, sive Episcopo Ordinem, seu Consecrationem Episcopalem suscipere audeant, quàm ipsis pseudo-Episcopis, eorumque sacrilegis Consecratoribus, et aliis omnibus Archiepiscopis, et Episcopis, ne eosdem frustra electos, et eligendos consecrare quovis sub praetextu, et colore praesumant; praecipientes insuper dictis electis, et eligendis sive in Episcopos, sive in Parochos, ne ullo modo se pro Archiepiscopis, sive Episcopis, sive Parochis, seu Vicariis gerant, aut cujusvis Cathedralis, sive Parochialis Ecclesiae titulo se nominent, et ne jurisdictionem ullam, proque animarum regimine auctoritatem, facultatemque sibi arrogent *sub poena suspensionis, et nullitatis*, a qua quidem suspensionis poena nemo ex hactenus nominatis poterit unquam liberari, nisi per Nos ipsos, aut per eos, quos Apostolica Sedes delegarit.

Qua majori uti Nobis licuit benignitate, declaravimus huc usque Canonicas poenas inflictas, ut mala hactenus perpetrata emendentur, utque imposterum, ne latius dimanent, impediatur. Nos enim in Domino confidimus futurum, ut Consecrantes, ut tam Cathedralium, quàm Parochialium Ecclesiarum invasores, ut Auctores, fautoresque omnes editae Constitutionis suum agnoscant errorem, ac poenitentia ducti ad Ovile regrediantur, unde non sine machinatione, et insidiis avulsi sunt. Eos itaque Nos paternis verbis compellantes hortamur etiam atque etiam, et obsecramus in Domino, ut a ministerio se abdicent, ut a perditionis via, in quam se dederunt praecipites, pedem referant, et ut nunquam committant, per homines philosophia saeculi hujus imbutos ea in vulgus diffundi doctrinarum monstra, quae Christi institutioni, traditionique Patrum, et Ecclesiae regulis adversantur. Quandoquidem si fiet unquam, ut Noster hic mitis agendi modus, et Nostrae paternae monitiones, quod Deus avertat, in irritum sint recasurae, sciant Nostrae mentis non esse, illos a gravioribus iis poenis liberare, quibus per Canones subjiciuntur; sibique certò persuadeant, se per Nos anathemati subjectum iri, Nosque illos anathemate perculsos Ecclesiae universae denunciaturos, tanquam Schismaticos; a Communione Ecclesiae, Nostraque segregatos. Maxime enim conveniens est, = *Ut quisquis in insipientiae suae luto jacere delegerit, Statuta permaneant, et cum eis habeat sortem, quorum est secutus errorem* =; ita Nos edocente M. Leone Praedecessore Nostro in epistola *ad Julianum Episcopum Coensem*.

Vos nunc alloquimur, Ven. Fratres, qui, paucis exceptis, vestrorum erga Gregem officiorum munera probè agnovistis, eaque, humanis rationibus sepositis, palam professi estis, ibique curas, ac labores majores impendi oportere existimastis, ubi majora pericula ingruebant; Vobisque aptamus elogium, quo laudatus Leo Magnus cumulavit *Episcopos ex Ægypto Catholicos apud Constantinopolim constitutos* = *Licet laboribus dilectionis vestrae, quos pro observantia Catholicae Fidei suscepistis toto corde compatiar, et ea, quae vobis*

fo

bis ab haereticis illata sunt, non aliter accipiam, quam si ipse pertulerim, intelligo tamen magis esse gaudii, quam moeroris, quod, confortante Vos Domino Jesu Christo, in Evangelica Apostolicaque doctrina insuperabiles perstitistis. Et cum vos inimici Fidei Christianae ab Ecclesiarum Sede divellerent, maluistis peregrinationis injuriam pati, quam ulla impietatis ipsorum contagione violari =. Equidem Vos intuentes non possumus consolatione non affici, Vosque, ut in proposito perstetis, non vehementer hortari. Ad memoriam itaque vestram revocamus spiritualis illius conjugii nexum, quo Ecclesiis vestris adstricti estis, quodque nonnisi morte, aut Apostolica Nostra potest auctoritate juxta Canonicam formam dissolvi; iis ergo adhaerescite, neque illas unquam derelinquite luporum rapacium arbitrio, adversus quorum insidias vos jam sancto ardore aestuantes et vocem extulistis, et legitimae auctoritatis munia obire non dubitastis.

Ad vos deinde sermonem convertimus, Dilecti Filii, spectabilium Capitulorum Canonici, qui vestris Archiepiscopis, et Episcopis ita, ut decet, subjecti, quique tanquam plura membra cum Capite colligata unum Ecclesiasticum Corpus efficitis, quod a Civili nequit potestate solvi, aut everti. Vos iticem, qui tanta cum laude estis egregia vestrorum Praesulum exempla secuti, a recta, in qua inceditis, via nunquam deflectite, nec unquam item committite, ut quisquam mentitis exuviis Episcoporum, aut Vicariorum indutus Regimen vestrarum Ecclesiarum arripiat. Illae enim, si suo Pastore viduatae remaneant, ad Vos unice pertinebunt, quidquid contra Vos frustra novae quaedam molitiones effecerint. Una ergo animorum, et consiliorum conjunctione omnem a vobis invasionem, et Schisma, quam longissimè potestis, arcete.

Vos etiam affamur, Dilecti Filii, Parochi, et Pastores secundi ordinis, qui et plurimi numero, et virtute constantes vestro munere estis perfuncti, illorum ex vestris Collegis omnino dissimiles, qui aut infirmitate devicti, aut ambitionis aestu correpti se manciparunt errori, quique per Nos moniti, mature, ut speramus, ad officia convolabunt. Fortes incoepto operi insistite, ac mementote, quam a vestris legitimis Episcopis institutionem accepistis, eam nonnisi ab iisdem adimi Vobis posse, itaut licet per Civilem potestatem è gradu vestro dejecti, et expulsi, semper futuri sitis Pastores legitimi, vestro munere adstricti, quantum in Vobis erit, ad fures arcendos, qui in vestrum locum subingredi enituntur non alio consilio, nisi ut animas perdant vestrae curae concreditas, et de quarum salute eritis rationem reddituri.

Vos item alloquimur, Dilecti Filii, Sacerdotes, aliique Gallicani Cleri Ministri, qui in sortem Domini vocati debetis vestris legitimis Pastoribus adhaerere, et esse in Fide, ac Doctrina constantes, quibus nihil esse debet antiquius, quàm ut sacrilegos invasores vitetis, ac reprobetis.

Vos tandem in Domino obtestamur, Dilecti Filii, Catholici, qui in Regno Galliarum estis universi, vobisque religionem, ac fidem Patrum vestrorum commemorantes intimo cordis affectu suademus, ne ab illa secedatis, quippe quae una est ac vera Religio, quae et vitam aeternam largitur, et civiles etiam societates sospitat, atque fortunat. Cavete diligenter, ne aures praebeatis insidiosis vocibus philosophiae saeculi hujus, quae mortem parant; et invasores omnes, sive Archiepiscopi, sive Episcopi, sive Parochi appellentur, ita devitate, ut nihil cum illis sit Vobis commune, praesertim in Divinis, auscultantes assiduè legitimorum voces Pastorum, qui vivunt adhuc, quique vobis canonicè praeficientur imposterum; uno deniqué verbo Nobis adhaerete: nemo enim in Ecclesia Christi potest esse, nisi Capiti ipsius visibili uniatur, et in Cathedra Petri solidetur. Utque omnes vehementius ad sua munera obeunda excitentur, Nos a Patre coelesti spiritum consilii, veritatis, et constantiae in vos implorantes, in paternae dilectionis pignus, vobis, Dilecti Filii Nostri, Venerabiles Fratres, ac Dilecti Filii, Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur. Datum Romae apud S.Petrum die decima tertia Aprilis MDCCXCI. Pontificatus Nostri Anno Decimo Septimo.

PIUS QUI SUPRA

ROMÆ, Typis Reverendae Camerae Apostolicae MDCCXCI.